

פרשת תצוה – שכתב הרב דניאל ניקריטין

מעטים הם הפסוקים בתורה, המתארים בפנינו **רגשות**. על פי רוב, התורה מותירה לנו להשלים את הפערים, בפרשנות ובהזדהות עם הכתוב – כדי לנסות ולהתחקות אחר הרגשות שליוו אירועים כה משמעותיים כמו עקידת יצחק, מכות מצרים ועוד.

אחד הפסוקים הנדירים, המנגיש לנו את הרגשות מאחורי האירועים, מופיע בסוף פרשת 'חיי שרה', בה מתוארת כניסתה של רבקה למשפחת אברהם כאשת-יצחק:

"ויבאה יצחק האהלה שרה אמו ויקח את רבקה ותהי לו לאשה ויאהבה וינתם יצחק אחרי אמו" (בראשית, כד, סז)

בכניסתה של רבקה לאהל שרה, מוצא יצחק אהבה, ונחמה. וידועים דברי המדרש, המובאים גם ברש"י:

ויביאה האהלה והרי היא שרה אמו,
כלומר ונעשית דוגמת שרה אמו:

שכל זמן ששרה קיימת היה נר דלוק מע"ש לערב שבת, וברכה מצויה בעיסה, וענן קשור על האהל ומשמתה פסקו, וכשבאת רבקה חזרו

עם מותה של שרה, פסק הבית מלהאיר בנר דולק, הברכה שוב לא שרתה בעיסה והענן לא היה קשור על האוהל. בואה של רבקה, משיב כל אלה אל תוך אהליהם של אברהם, ויצחק בנו.

מעניין להתבונן, מהו ה'ענן' הקשור על האוהל? מה משמעותו? שהרי ברכה בפת ונר דלוק – משמעותם נהירה ותרומתם לשלום הבית, ולחיוויית הבית מוכרת לכולנו עד היום.

ה'ענן' מלווה אותנו לאורך הזדמנויות רבות במדבר: בעמוד הענן ההולך לפני המחנה, במעמד הר סיני **הנר, הפת והענן**, מחברת אותנו אל המשכן ש'עשן כולו', אך אין ספק, כי התלכדותם של שלושת הסמלים: והמקדש, המכילים בתוכם את **מנורת המאור, שולחן לחם הפנים ומזבח הקטורת**. אם כן, ניתן להתחקות אחר עניינו של ה'ענן' בבית שרה, מענן הקטורת בקודש.

אחת התמיהות הידועות לגבי פרשת 'תצווה', נוגעת למיקום שבו מופיעה מצוות מזבח הקטורת: המזבח אינו נמנה על סדר ציווי בניית הכלים בפרשת תרומה, אלא לאחר כמה פסוקי חתימה בסוף הפרשה, כאשר הרושם הוא שכבר הושלמה מצוות כלי המשכן, ואפילו מצוות מזבח העולה העומד מחוץ למשכן כבר נאמרה לעיל.

הרב אלחנן סמט, בעיוני פרשת השבוע שלו (הסדרה השנייה) – מעלה תובנה מחדשת ועמוקה. לעומת שאר כלי הקודש, שתכליתם היא השירות לפני ה', העבודה, תכליתו של מזבח הקטורת – להעלות ענן, כדי "כי בענן אראה על הכפורת". זו אינה עבודה, זהו מיסוך המאפשר מפגש. לאפשר את ההיוועדות עם ה': הענן, אם כן, מאפשר מפגש בכך שהוא מתיר קירבה, אך מותיר גם סוד ומרחק. דברים אלה נכתבים בשבוע שבו נישאת בתי טל, ולכבודה (ולכבוד מתן אישה). כאשר אנו בונים בית, אנו עמלים על הפת, והמאור – אך מעבר לכך, האמנות הגדולה של בניית הבית, מחייבת גם בניית מרחב למפגש. מרחב כזה מתחולל באיזון העדין שבין ה'חוץ' וה'פנים', בין ההיראות לבין השמירה על מיסוך, ידיעה שכל מפגש הוא עוד רק צעד בדרך אינסופית לקראת האחר.

נאחל לכם, ולכולנו, בתים של אור, של ברכה השרויה במעשי ידינו, בענן של התגלות ובמרחב של קירבה ומפגש.